

Чаклунство шипів

КУПИТИ

Про книгу

Усі чаклуни — злі. Елізабет знала цю істину відтоді, відколи пам'ятала себе. Адже вона зросла при одній з Великих Бібліотек Остерміру, серед витворів чаклунства — небезпечних магічних гримуарів, які шепочуться на полицях і брязкають залізними ланцюгами. Один необережний рух — і гримуар перетвориться на смертельного монстра з чорнила та шкіри.

Коли внаслідок диверсії вивільняється найзловісніший гримуар Бібліотеки, Елізабет звинувачують у злочині. Сирота, без зв'язків та підтримки, щоб урятуватися й розплутати багатовікову змову, вона може звернутися по допомогу лише до залятого ворога, чаклуна Натаніеля Торна, та його демонічного слуги.

Розділ перший

Коли смерть у кареті прибула до Великої Бібліотеки Саммерсголлу, на світ опускалася ніч. Елізабет спостерігала з подвір'я, як коні прогалопували крізь ворота. Їхні очі дико палали, а з морд розбризкувалася піна. Високо в небі останні червонясті промені виблискували у вікнах башти Великої Бібліотеки так, ніби вона палала всередині. Проте світло швидко відступало вгору, поглиналося темрявою і тягнуло за собою тіні янголів та горгулій, що були вартовими бібліотечних парапетів.

Коли карета з гуркотом зупинилася, на її боці зблиснув позолочений знак: схрещені перо та ключ, що символізували Колегію. Завдяки залізним ґратам задня частина екіпажа слугувала в'язницею. Попри холод ночі долоні Елізабет пітніли.

— Книжнице, — мовила жінка, що стояла біля неї, — маєш при собі сіль і рукавиці?

Елізабет поплескала рукою шкіряні ремені, що обвивали її тулуб й тримали на рівні стегна бляшанки із сіллю.

— Так, Розпоряднице.

Їй бракувало лише меча, але вона отримає його після років тренувань у Колегії, коли стане вартовою.

Небагато бібліотекарів заслужили цю посаду, адже більшість або здавалася, або вмирала.

— Добре. — Розпорядниця зробила паузу.

Вона була відстороненою, витонченою і блідою жінкою з полум'яним волоссям. Її обличчя розтинав шрам від лівої скроні аж до щелепи, що зморщував щоку і відтягував кутик губ убік. Вона носила шкіряні ремені з бляшанками, як і Елізабет, але під ними була не мантия підмайстра, а уніформа вартового. Світло ламп падало на мідні гудзики її синього плаща й відбивалося на начищених черевиках. До її боку паском

був пристебнутий тонкий звужений меч, на руків'ї якого сяяли коштовні гранати.

Той меч знали всі в Саммерсголлі. Його називали Убивцею Демонів. Розпорядниця билася ним із Малефіктом, коли їй було лише дев'ятнадцять. Саме тоді вона дістала той шрам, що, як кажуть люди, нестерпно болів щоразу, як вона говорила. Елізабет сумнівалася у правдивості того поголосу, але мусила визнати, що жінка була малослівна й ніколи не усміхалася.

— Пам'ятай, — нарешті продовжила Розпорядниця, — як дістанемося сховища й почуєш голос у своїй голові, не слухай його. Це Восьмий ранг, йому кілька століть, не варто його недооцінювати. Від часу свого створення він звів із розуму купу людей. Готова?

Елізабет важко ковтнула, клубок у горлі не давав відповісти. Їй досі не вірилося, що Розпорядниця зверталася саме до неї і що саме її вона викликала як помічницю, аби доправити до сховища те, що було в кареті. Зазвичай таке завдання доручали комусь значно вищому за рангом, аніж підмайстер-бібліотекар. Надія сновигала всередині дівчини, як пташина, що нестямно кидається в політ, падає від знемоги й знову злітає, відчайдушно прагнучи в небо. Але невимовний жах тінню переслідував ту надію.

Вона дає мені змогу показати, що я варта претендувати на звання вартової, думала дівчина. Якщо не впораюся — помру. Хоча б тоді з мене буде користь: поховають моє тіло в саду, і я стану добривом для редисок.

Вона кивнула сама до себе, витираючи мокрі долоні об мантію.

Розпорядниця попростувала подвір'ям, і Елізабет рушила за нею. Під їхніми ногами хрускотів гравій. Огидний сморід став відчуватися в повітрі, коли вони підійшли ближче. Тхнуло наче давно зігнилою мокрою сиром'ятою шкірою. Елізабет виросла серед запахів чорнила й пергаменту магичних томів Великої Бібліотеки, тому до такого смороду достоту не

звикла. Він щипав очі, а шкіра вкривалася сиротами. Навіть коні не витримували його: тупцювали на місці, розкидаючи гравій копитами, та ігнорували візника, який намагався їх заспокоїти. Йдучи вперед, дівчина навіть заздрила коням, адже вони не знали, що саме везли всю дорогу зі столиці.

Двійко вартових спустилися з екіпажа, тримаючи руки на руків'ях мечів. Елізабет змусила себе не здригнутися від їхніх пильних поглядів. Натомість вона виструнчилася й підняла підборіддя, щоб набути такого ж суворого вигляду. Можливо, вона й не отримає меча, але бодай поводитиметься так, ніби справді варта його.

Брязнула зв'язка ключів, і Розпорядниця зі скрипом розчахнула задні двері карети. На перший погляд тем-на, оббита залізом камера видавалася порожньою.

Але за мить Елізабет помітила щось на підлозі: пласку квадратну залізну скриню з більш ніж десятком замків.

Непрофесіонал міг би засумніватися в необхідності таких заходів безпеки, та ненадовго. У тиші напівтемряви зсередини скрині пролунав гуркіт такої сили, що струсонув карету й зірвав двері з петель. Один із коней тривожно заіржав.

— Хутко! — гукнула Розпорядниця.

Вони взяли за ручки скрині, розподілили вагу між собою і попрямували до дверей, над якими між різьбленими заплаканими янголами вирізнявся величезний сувій. На ньому, майже схований тінями, був напис:

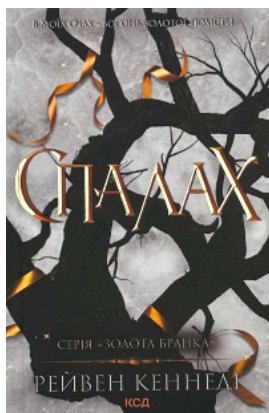
«OFFICIUM ADUSQUE MORTEM».

Це було гасло вартових:

«Обов'язок до самої смерті».

Вони йшли довгим кам'яним коридором, осяяним рухливим світлом факелів. Рука Елізабет уже боліла від ваги скрині.

Рекомендована література

Спалах

Блиск

Відблиск (кн 2)

Дрібним шрифтом
(Мільярдери з
Дрімленду #1)

Шістка Атласа. Книга 1

Жар. Книга 4

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ